

Motion till riksdagen

1989/90:Sf335

av Elving Andersson (c)

Ersättning och ledighet för närståendevård

Hösten 1988 antog riksdagen en lag om ersättning och ledighet vid kortvarig närståendevård.

Lagen gick i korthet ut på att en närstående som vårdar en svårt sjuk person i hemmet skall ha rätt till ersättning från försäkringskassan och rätt till ledighet från sin anställning under högst 30 dagar. Ersättningen skall vara skattepliktig och utgöra pensionsgrundande inkomst. Lagen begränsar också starkt möjligheterna till ersättning om det kan anses vara ett kommunalt eller landstingskommunalt ansvar att den vårdbehövande ges vård.

Lagstiftningen och tillämpningen av densamma är stelbent och tar inte tillräcklig hänsyn till de varierande omständigheter som kan föreligga i det enskilda fallet.

Enligt min åsikt bör det vara den vårdbehövandes situation och behov som skall vara avgörande om ersättning för anhörigvård skall kunna utgå. Om det i det enskilda fallet är bäst för den vårdbehövande att få denna vård av en nära anhörig bör detta kunna tillgodoses, även om det rent formellt är kommun eller landsting som är skyldiga att ge vården.

I vissa fall kan en enstaka dags vårdinsats behövas av en anhörig. Inte minst i samband med demens kan detta förekomma. Ett enkelt system, liknande det som finns vid föräldrars vård av sjukt barn, bör då kunna tillämpas. Detta skulle ge stor flexibilitet och därmed vara till gagn för både den vårdbehövande och den anhörige liksom för samhällets vårdorganisation i stort.

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen begär förslag av regeringen om ändrade regler för ersättning och ledighet för närståendevård i enlighet med vad som anges i motionen.

Stockholm den 25 januari 1990

Elving Andersson (c)